

Skub!!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2012

Læs inde i bladet:

Til Kommunistisk Verdensmøde i Athen side 4-6

Med Pablo Neruda over Andesbjergene side 12-13

Indholdsfortegnelse

13. Kommunistiske Verdensmøde	side 4
Samlingstendenser i Kaukasus	side 7
Bonusmyten	side 9
Mineselskaber væltede den australske regering	side 11
Sandheden står højere end månen	side 12
Om revolutioner og enhedsarbejde	side 14
Marxismens nye udfordringer	side 19
Ved Kim Jong-Ils død	side 21
Ungkommunisterne	side 22
Debat	side 23
Månedens digt	side 24

Bladfonden december 2011

Finn Hermann, København	kr. 100,00
Erna og Per Eriksen, Søborg	kr. 200,00
Amager, indsamlingsfest KPID/DKP	kr. 2.512,00
Bjørn Jakholm, København	kr. 500,00
Otto Carlsen, Aalborg	kr. 200,00
Preben Jønsson, Faaborg	kr. 500,00
	Kr.4.012,00

Sidste:

Ole Vad Odgaard, Århus, har den 11. januar meddelt, at Andelsforeningen Rota Tryk har støttet partiets presse med kr. 15.000.

Tak for det – og tak til alle, der bidrager!

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub !!!

Gode politiske bøger

modtages i partibutikken, Frederikssundsvej 64, København NV.

På forhånd tak!

Sekretariatet

Skub nr. 1 januar 2012

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 6. april 2012

Dødsfald

Jørgen Jønsson

Frederiksberg

Født 15. december 1921

Indmeldt 1. august 1941

Død december 2012

Æret være hans minde

Fødselsdage

Hans Lund

Frederiksberg

2. januar

80 år

Kurt Kirkedal Laursen

Mårslet

5. januar

60 år

Ib Bauer

Charlottenlund

6. januar

70 år

Søren Brogaard

Birkerød

11. januar

85 år

Erik Fallesen Hansen

Kolding

20. januar

85 år

Lis Sørensen

Aalborg

14. februar

80 år

*Et hjerteligt til lykke til jer alle fra redaktion og sekretariat
- og en undskyldning til dem af jer, der først får denne hilsen med forsinkelse*

En dansk tradition

Dansk justitsvæsen har inden for de seneste uger føjet endnu en skændig dom til årtiers lange række af skændige domme afsagt til fordel for fremmede magter. Det er dommen mod Roj TV, en eksilkurdisk fjernsynsstation, der sender fra Danmark, fordi den ikke kan operere legalt under de forhold, der hersker i Tyrkiet. Den tyrkiske stat har derfor gennem længere tid lagt pres på den danske for at få lukket TV-stationen. Om det lykkes, er endnu ikke afgjort; men stærke kræfter i den danske regering og det danske politiske establishment med justitsministeren i spidsen arbejder for, at det bliver konsekvensen af terrordommen mod Roj TV.

Dommen siger, at stationen styres af det Kurdiske Arbejderparti, PKK. PKK er optaget på EU's og USA's terrorlister.

Men PKK er ikke nogen terrororganisation. PKK er et politisk parti, der står de kommunistiske partier nær. På dette grundlag arbejder partiet for kurdernes nationale frihed. At PKK står på EU's og USA's terrorlister, siger mere om disse terrorlister, end det siger om PKK.

Der gættes på (men den slags véd jo kun de involverede), at dommen er et led i en studehandel mellem den danske og den tyrkiske regering: Tyrkiet skulle støtte Anders Fogh Rasmussens valg til generalsekretær for NATO, og til gengæld skulle Danmark så lukke Roj TV.

Har Løkke virkelig været så forhippet på at slippe af med Fogh?

Affæren giver mindelser om tidligere danske regerings følgagtighed over for større og stærkere magter.

Tyrkiet i dag er ikke noget sølle U-land. Tyrkiet er et land i rivende udvikling, demografisk som økonomisk og teknologisk. Tyrkiet er en militærmagt, der til stadighed søger at dominere sine naboer, holder en del af Cypren besat på snart fyrretyvende år og jævnligt er på randen af krig med sin nabo og NATO-allierede (!) Grækenland. Alt sammen går det tilbage til, at Tyrkiet indtil for få generationer siden var en af Europas stormagter og regerede det meste af Mellemøsten. Det har man ikke glemt i Ankara. Derfor står Tyrkiet også i dag på spring for at tage kontrollen med oprørsbevægelsen i sin gamle besiddelse Syrien, som Frankrig og Storbritannien tog kontrollen med den tilsvarende bevægelse i Libyen.

Og derfor anerkender den tyrkiske stat ikke, at der findes nationale mindretal, altså heller ikke kurdere. »Bjergtyrkere« kaldes de.

De mange eksilkurdere, der var forsamlet på pladsen foran Københavns Byret under domsafsigelsen, jublede over »frifindelsen«, dvs. at Roj TV ikke fik frataget sin sendetilladelse. »Tak, Danmark!« stod der på et skilt. Men der er ingen grund til tak. Hvis loven havde givet byretten mulighed for at inddrage sendetilladelsen, var det sket. Det var jo det, aftalen med Tyrkiet gik ud på. Og det er derfor, justitsministeren nu vil have loven lavet om.

Hvorved han jo skriver sig ind i en solid dansk tradition.

Danmarks Kommunistiske Parti

og

Skub's redaktion

ønsker alle kammerater og læsere et
godt og rødt nytår 2012

Et godt nytår!
Hobbyklubben

Nej til EU's finanspakt

Ja til arbejde, uddannelse og velfærd

For socialisme

Kommunistisk Parti
Landsledelsen

Socialismen er fremtiden!

Disse ord var overskriften for årets Kommunistiske Verdensmøde, det 13. i rækken af »Athen-møder«, som de også populært kaldes, fordi de de første mange år fandt sted i Athen med Grækenlands Kommunistiske Parti, KKE, som vært. Det gjorde årets møde også, for første gang efter en årrække med afstikkere til de fleste verdensdele og flere lande i Europa. DKP var til stede i Athen, og partiets formand holdt nedenstående tale.

Af Henrik Stamer Hedin

Første Verdenskrigs rædsler og de efterfølgende revolutioner i Rusland og andre lande indledte en almen krise for det kapitalistiske system og en revolutionær dynamik, der varede ved i årtier. To verdenskrige og en økonomisk verdenskrise, der overraskede og chokerede mange, syntes at vise, at kapitalismen havde overlevet sig selv og stod over for sit sammenbrud at tiden var moden til et nyt samfund, det socialistiske. En tredjedel af verden drog den revolutionære konsekvens heraf og gik i gang med at opbygge socialismen på ruinerne efter 2. verdenskrig.

Kapitalismens fald var især iøjnefaldende i Europa: Det halve af verdensdelen blev på kort tid socialistisk, de europæiske kolonimagter mistede deres imperier, og internt i landene blev de kommunistiske partier en faktor, de herskende måtte regne med.

Den europæiske kapitalismes konsolidering i den Europæiske Union overbeviste imidlertid mange om, at kapitalismen trods alt var i stand til at løse sine indre modsigelser, og dette fik de problemer, der uundgåeligt var forbundet med opbygningen af socialismen, til at træde tydeligere frem. Foruden økonomiske vanskeligheder, der hang sammen med den nye og uprøvede opgave, det var at planlægge et helt lands økonomiske udvikling, omfattede disse problemer som bekendt brud på socialismens egne demokratiske normer og fænomener som utilstrækkelig skelnen mellem meningsforskelle og klassemodsigelser, alt sammen noget der havde sin rod i, at man først skulle til at forstå, hvordan den nye magtorden fungerede, og vinde erfaringer med den. Det er ingen nytte til at benægte disse problemer; hvad der er vigtigt at indse, er, at de ikke skal anskues moralsk som årsager, men at de er følgevirkninger af den nye, endnu spæde samfundsordens ovelevelseskamp – følgevirkninger af op- og nedture i den globale klassekamp.

Som den første af disse »opture« i den globale klassekamp havde den efterfølgende »nedtur« sit centrum i Europa. Det kapitalistiske Europas konsolidering var en sejr for det gamle samfunds kræfter, og dens resultat var en kontrarevolutionær udvikling, der forstærkedes omkring 1980 og kulminerede med,

Arkivfoto

at samtlige socialistiske stater i Europa brød sammen; de resultater, arbejderklassen havde opnået i det kapitalistiske Vesteuropa, kom under pres; arbejderbevægelsen kom i defensiven; dens revolutionære gren kom ud i en krise, ingen vel havde regnet for mulig; og de kommunistiske partier blev kraftigt svækket og splittet.

Dette skete i praktisk taget alle lande i Europa, men i langt mindre grad i andre dele af verden; indvarslet af den cubanske revolution oplevede Latinamerika ligefrem et revolutionært opsving samtidig med, at reaktionen triumferede i Europa, og i Sydafrika blev apartheidstyret knust ved revolutionær kamp. Men i Europa, Oktoberrevolutionens kontinent, var nederlaget universelt med de skildrede konsekvenser, og det er hovedårsagen til, at flere, især europæiske lande er repræsenteret her med mere end ét parti – også mit eget land.

Men endnu en gang begyndte historiens pendul at svinge mod venstre, og endnu en gang var begivenhedernes centrum i Europa. Det havde vist sig, at den Europæiske Kontrarevolution så langt fra at lede til fred og de proklamerede blomstrende landskaber havde ført til nye krige, en ny form for undertrykkelse og udnyttelse af de tidligere kolonier, en skærpet udbytning af arbejderklassen i de udviklede lande og afvikling af folkelige rettigheder i samfund og på arbejdsplads. Hvad der havde taget generationer at opbygge, var blevet tilintetgjort på 20 år. Og som en kulmination på alt dette slog

kapitalismens indre modsigelser ud i en dyb økonomisk verdenskrise. Kommunister havde forudsagt dette, men var ikke blevet troet; nu kunne flere og flere se, at analysen var rigtig, og at verden nærmede sig en ny epoke af kriser og revolutioner. Den kommunistiske verdensbevægelse blev lidt efter lidt genopbygget – som man kan se af, at vi er samlet her i dag. Og i de enkelte lande, igen specielt i Europa, er en bevægelse hen mod en genforening af de splittede revolutionære kræfter på vej.

Samtidig tager de revolutionære strømninger fart i Latinamerika, i Afrika, i den arabiske verden og omkring Middelhavet og på det seneste i Nordamerika med *Occupy*-bevægelsen. Disse udviklingstendenser henter deres energi i den økonomiske, politiske og moralske verdenskrises demonstration af kapitalismens manglende evne til at løse de problemer, den har påført verden. De peger alle sammen på sandheden i den parole, der er overskriften for dette møde: »Socialismen er fremtiden!« Og nok engang må jeg henlede opmærksomheden på det, der sker i Europa, fordi det, som er i gang i denne verdensdel, er en dyb, måske dødelig krise for EU-projektet – det selv samme projekt, som for blot en

generation siden syntes at frembyde et overbevisende alternativ til socialismen. Sådan er det ikke længere. Det behøver jeg ikke sige mange ord om; andre vil, er jeg sikker på. Vi er gæster i et af de lande, der er hårdest ramt af euroens og EU's krise; mennesker her lider under den hver eneste dag og reagerer på den under ledelse af – hvem? Vort værtsparti!

Denne krise er hverken tilfældig eller forbigående. Det drejer sig hverken om overforbrug eller om en fejlslagen politik eller om en håndfuld enkeltpersoners grådighed. Det er historiens store hjul, som har sat sig i bevægelse, det er revolutionen, der banker på. Det er et klart bevis på, at socialismen er fremtiden, fordi det kun er socialismen, der kan løse de problemer, vi står over for, nutidens og fremtidens problemer. Og hvis vi griber den mulighed, der nu byder sig til, og hvis vi gør det med klogskab og beslutsomhed, så er socialismen måske snart ikke længere fremtiden, men nutiden.

Det 13. Kommunistiske Verdensmøde vedtog en erklæring og et fælles arbejdsprogram og besluttede, at næste års møde skal holdes i Beirut, Libanon.

Vi kalder på jer!

Uddrag af sluterklæringen fra det 13. Kommunistiske Verdensmøde (slutningen)

I dag er tiden moden til, at der kan opbygges vidtstrakte samfundsmæssige antimonopolistiske og anti-imperialistiske forbund, der er i stand til at overvinde imperialismens mangesidige angreb og aggression, og som kan kæmpe for at få magt og fremhjælpe dybtgående, progressive, radikale og revolutionære forandringer. Arbejderklassens enhed og organisering og fagbevægelsens klasseorientering er grundlæggende faktorer, når der skal sikres en opbygning af effektive samfundsmæssige forbund med bønderne, byernes mellemlag, kvindebevægelsen og ungdomsbevægelsen.

I denne kamp spiller de kommunistiske partier og arbejderpartierne en uundværlig rolle på nationalt, regionalt og internationalt plan. Den samlede og samordnede aktivitet i de kommunistiske partier, arbejderpartierne, de kommunistiske ungdomsorganisationer og de anti-imperialistiske organisationer, hvor kommunister yder et vigtigt bidrag, udgør et af de mest solide elementer i udvidelsen af den anti-imperialistiske kamp og styrkelsen af den anti-imperialistiske front.

Den kommunistiske bevægelses ideologiske kamp er af livsvigtig betydning for at kunne forsvare og udvikle den videnskabelige socialisme, for at afvise tidens antikommunisme, for at træde op imod den borgerlige ideologi og de uvidenskabelige teorier og opportunistiske strømninger, der afviser klassekampen, og for at bekæmpe de

socialdemokratiske kræfter, der forsvare og iværksætter antifolkelige og pro-imperialistiske politiske tiltag ved at støtte kapitalens og imperialismens strategi. Hvis mennesker skal forstå behovet for enhed i kampen for social, national og klasse-mæssig frigørelse og for det socialistiske alternativ, er det nødvendigt, at den kommunistiske bevægelse iværksætter en ideologisk modoffensiv.

Omstyrtelsen af kapitalismen og opbygningen af socialismen udgør en påtrængende nødvendighed for folkene. I lyset af den kapitalistiske krise og dens følgevirkninger beviser erfaringerne fra den socialistiske opbygning socialismens overlegenhed. Vi understreger vores solidaritet med de folk, der kæmper for socialisme eller er i gang med at opbygge socialismen.

Kun socialismen kan skabe betingelserne for at få udryddet krige, arbejdsløshed, sult, elendighed, analfabetisme, usikkerhed hos hundreder af millioner mennesker og ødelæggelse af miljøet. Kun socialismen kan skabe betingelser for udvikling i overensstemmelse med arbejdernes behov i nutiden.

Arbejdere, bønder, arbejdere i by og på land, kvinder og unge – vi kalder på jer for at I skal kæmpe sammen med os for at få gjort ende på dette kapitalistiske barbari. Der er et håb, og der er en udsigt. Fremtiden tilhører socialismen.

Den fulde tekst i dansk oversættelse kan læses på KPID's hjemmeside www.kommunisterne.dk.

Hovedlinjer for de fælles aktiviteter i den kommende periode

Det 13 internationale møde for kommunistiske partier og arbejderpartier besluttede, at alle – i overensstemmelse med de nationale muligheder – fokuserer på en række fælles initiativer og søger at øge det politiske gennemslag ved en koordineret indsats - bl.a. gennem fælles datoer for initiativer:

1: Arbejdernes internationale solidaritet og aktiv støtte til arbejdernes og folkenes kampe. Fremme af initiativer, der kan samordne arbejdernes, de fattige bønders og mellemlagenes kampe. Afvisning af ethvert forsøg på at undertrykke arbejdernes kampe og begrænse fagbevægelsens rettigheder. Der lægges særlig vægt på at løse problemerne med at organisere og mobilisere arbejdende kvinder, unge og migrantarbejdere.

- 8. marts: Kvindernes internationale kampdag
- 1. maj: Alle kræfter lægges i for at mobilisere for klasseinteresserne og rettighederne.

2: Kamp imod imperialistisk aggression

- Den 20. og 21. maj: NATO's 25. topmøde i Chicago.

3: Aktiv international solidaritet med folk og bevægelser, der står over for imperialistiske trusler, interventioner og angreb, undertrykkelse og besættelse. Modstand mod at folkelige bevægelser og aktive organisationer forfølges.

- 29. november: Særlig fokus på solidariteten med det palæstinensiske folk.

4: Forsvar for historien og for den kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsens bidrag og for socialismen. Aktiviteter mod antikommunismen, mod antikom-

munistiske love, indgreb og forfølgelse. Forsvar for demokratiske og faglige rettigheder. Kommunistiske partier og arbejderpartier skal kunne tale og handle uhindret. Nej til forbrejning og revision af historien.

- 7. november: Årsdagen for Den Store Oktoberrevolution i Rusland.

- 9. maj: Dagen for folkenes antifascistiske sejr i 1945 – med særlig vægt på Sovjetunionens og kommunisternes bidrag til sejren over fascismen.

- 18. juni: 130-året for Georgi Dimitrovs fødsel.

- 23. august: Aktionsdag mod EU's historieforfalskning.

5: Fordømmelse af USA's blokade mod Cuba og kamp for umiddelbar ophævelse af den. Frihed for de fem cubanske antiterrorister med ret til tilbagevenden til Cuba. For den øjeblikkelige og sikre tilbagerejse for Rene Gonzales til Cuba

- 12. september: Markering af 14-året for fængslingen af de fem cubanske patrioter.

6: Styrkelse af den internationale front imod imperialismen og støtte til internationale antiimperialistiske masseorganisationer, Det faglige Verdensforbund, WFTU, Verdensfredsrådet, WPC, Kvindernes internationale demokratiske Forbund, WIDF og Demokratisk Verdensungdomsforbund, WFDY, ud fra de konkrete betingelser i hvert land.

7: Aktiviteter til forsvar for miljøet og imod kapitalismens ødelæggelse og tilegnelse af naturressourcerne.

Oversættelsen er lånt fra KPId's hjemmeside.

Deltagerne i det 13. Kommunistiske Verdensmøde besøgte strejkevagter ved et stålværk i Athens sydvestlige udkant. Det er Chris fra Sydafrikas Kommunistiske Parti, der taler. Foto: KKE

Samlingstendenser hos kommunisterne i Kaukasus

Af Aksel V. Carlsen.

I 1990-91 blev de tre kaukasiske unionsrepublikkers kommunistiske partier, der alle indgik i Sovjetunionens Kommunistiske Parti (KPSS), opløst. Siden da har der været splittelse både landene imellem og mellem de gendannede kommunistiske partier. I alle tre republikker er venstrefløjens splittet i flere partier.

På tværs af diverse uenigheder har disse nye partier dog et fælles ideologisk grundlag og fælles visioner om et tæt samarbejde med Rusland samt om genskabelse af et fornyet Sovjetunionen. De fleste udtrykker respekt for Stalins rolle i historien og tager afstand fra USA-imperialismen. I december 2011 reagerede de alle med skarpe protester mod den blodige nedkæmpning af strejkende oliearbejdere i Kasakhstan.

Økonomisk set er ingen af de tre Kaukasus-republikker kommet på højde med deres niveau fra Sovjettiden. Bedst står det til i Aserbajdsjan, der nyder godt af sin olie- og gaseksport. Georgien har ingen omfattende industri eller råstofudvinding, men nyder godt af vestlige investeringer i bank- og service-sektoren, hvilket bl.a. skyldes det nye styres indsats til fordel for markedsøkonomisk konkurrence og bekæmpelse af korruption. Den sociale ulighed i de tre tidligere unionsrepublikker målt pr. indkomstfordeling er større end i Danmark, men mindre end i USA. I alle tre lande er der med arbejdsløshed, privatisering af sundhedsvæsen og videregående uddannelse sket en underminering af sovjettidens velfærdsniveau. De generationer, der voksede op i Sovjetunionen, har bevaret et godt forhold til russere og til Rusland. I alle tre lande har befolkningen stadig familie og millioner af venner i Rusland.

Aserbajdsjan

I olierepublikken Aserbajdsjan opstod der siden 1991 en snes indbyrdes konkurrerende kommunistiske og socialistiske partier. På et tidspunkt bar tre partier navnet »Aserbajdsjans Kommunistiske Parti« (AsKP). De er uenige om holdningen til landets nuværende styre. Omkring et af de store regionale stridsemner, enklaven Nagorno-Karabakh, området i Aserbajdsjan, der er beboet af armeniere, bakker de dog alle op om den officielle holdning om ikke-anerkendelse af dens nuværende status som selvudråbt republik.

Det største af de tre AsK-partier (daværende formand, Alesker Khalilov) deltog i flere valg og var repræsenteret i Aserbajdsjans parlament fra 2000 til 2005. Efter lang tids indbyrdes kold luft forsøgte fire kommunistiske og socialistiske partier at opstille ved lokalvalg på en fællesliste. Det gav ikke noget umiddelbart resultat. Den første erfaring for fælles handling førte dog til, at to af de kommunistiske partier samt det

største af de socialistiske i 2009 gik sammen og udarbejdede en henvendelse til Armeniens Kommunistiske Parti (ArKP) med forslag om et fælles udspil om de to landes anerkendelse af Nagorno-Karabakhs grænser fra før krigen i 1988. Initiativet blev dog afvist af ArKP, der er imod aserbajdjansk indblanding i dette emne.

To af de kommunistiske partier, der er i opposition til landets nuværende styre: Alesker Khalilovs AsKP og Aserbajdsjans Kommunistiske Parti (m-l), under ledelse af Thälmann Nurullayev, har i de seneste år nærmet sig hinanden og er nået frem til enighed. For to måneder siden afholdt de i Baku, i den fra sovjettiden berømte Tagijev-tekstilfabriks klubhus, en samlingskongres. Som gæster deltog formanden for Letlands Socialistiske Parti, medlem af Europa-parlamentet Alfred Rubiks, samt repræsentanter fra Ruslands kommunister.

Det forenede parti bevarer navnet AsKP, og som partiformand valgtes Thälmann Nurullayev. I en programerklæring hedder det, at dets ideologi er »marxismen-leninismen og den dialektiske materialisme«. Målet er at »skabe et socialistisk samfund gennem en ikke-voldelig revolution«. AsKP har over 5000 medlemmer med 39 lokale afdelinger og agter at deltage i præsident-, parlaments- og kommunalvalg. Partiet bekræftede sit medlemskab af det internationale parti SKP-KPSS, en paraplyorganisation for mange kommunister fra alle tidligere sovjetiske unionsrepublikker.

Efter samlingskongressen arrangerede AsKP 7. november i Baku, for første gang i mange år, en offentlig markering af årsdagen for oktoberrevolutionen, og partiet deltog - ligesom Georgiens Kommunistiske Enhedsparti (GKEP) - i den 13. internationale konference for kommunistiske og arbejderpartier i Athen.

Georgien

I Georgien har USA's darling, præsident Mikhail Saakashvili, strammet grebet om kommunisterne, der ikke har mulighed for at virke under legale forhold. Ved GKEPs kongres i december 2011 blev Nugzar Avaliani genvalgt som formand i spidsen for en centralkomite på 73 medlemmer. I kongressen deltog 130 delegerede fra 48 byer. Det antages, at partiet har over 50.000 medlemmer, der er aktive både i selve GKEP og i dets støtteorganisationer.

Partiet har flere gange fordømt styrets tætte militære samarbejde med NATO og tætte samspil med USA. På et internationalistisk grundlag har partiet taget afstand fra Saakashvilis fjendtlige politik over for Rusland. Under den militære konflikt mellem Georgien og Rusland støttede partiet Rusland. GKEP har dog også protesteret over Putins og Medvedevs beslutning om at lade NATO-soldater deltage i

fejringen af afslutningen af den 2. verdenskrig på Den Røde Plads. GKEP har gennem sine støtteorganisationer formået at mobilisere mange til deltagelse i fejring af Stalins fødselsdag og forsøgt at forhindre fjernelsen af Stalin-mindesmærker, fx i hans fødeby Gori.

Armenien

I den fattigste af de tre tidligere unionsrepublikker, Armenien, var det største kommunistiske parti (ArKP) frem til 2003 repræsenteret i parlamentet. I dag tæller det omkring 18.000 medlemmer. I 2002 blev to ledende kommunister, Jurij Manukjan og Grant Voskanjan, ekskluderet. De oprettede et »Fornyet Kommunistisk Parti«, der året efter gik sammen med to andre partier, Kommunistisk Forbund og Partiet for Kommunistiske Intellektuelle, og stiftede »Det Forenede Kommunistiske parti« med Manukjan som formand. Landets tredje kommunistiske parti, »Det Forenede Progressive Kommunistiske parti« under ledelse af Vazgen Safarjan, der har knap 4000 medlemmer, henvendte sig for et par uger siden til ArKP med forslag om samarbejde forud for dette års parlamentsvalg. Meget tyder dog på, at ArKP vælger at stille op alene.

Tre nye »stater«

Foruden disse tre ex-sovjetiske unionsrepublikker er der siden 1991 opstået tre nye stater »in spe«, hvor der også er

kommunister. I enklaven Nagorno-Karabakh, der de-facto er uafhængig, men uden officiel anerkendelse, fungerer et selvstændigt kommunistisk parti i opposition til de lokale nationalistiske og liberale partier, men uden at være repræsenteret i parlamentet.

I 2008 brød to provinser ud af Georgien. Det var Abkhasien ved Sortehavskysten samt Sydossetien i bjergområdet ved grænsen til Rusland. De er nu anerkendt af seks FN-medlemslande. I begge disse republikker er de lokale kommunister repræsenteret i parlamenterne. Abkhasiens kommunistiske parti, der blev stiftet i 1994, har 5000 medlemmer og udgiver avisen *Abkhasiens Pravda*.

I Sydossetien blev det kommunistiske parti genetableret i 1993. I dets program hedder det, at dets »strategiske mål er at forene det nord-ossetiske og syd-ossetiske folk inden for et Storrusland«. I dette lys har partiet taget afstand fra landets pro-georgiske kræfter, der har fremprovokeret en politisk krise. Selv om partiet kun har ca. 900 medlemmer, spiller partiet, med sine 8 ud af parlamentets i alt 33 medlemmer, en vigtig rolle i den lille bjergrepublik, der i 2008 var ramt af den militære konflikt mellem Rusland og Georgien. Partiet har i den senere tid taget initiativ til at samle de kaukasiske kommunistiske partier om fælles, marxistiske svar på regionens mange sociale og politiske problemer.

Bonusmyten

Af Jacob Jensen

Det er velkendt, at erhvervslivet kontrolleres af en »elite«, hvis aflønning og levestandard er helt ude af proportion med almindelige lønninger. Det gælder ikke blot i Danmark, men i hele den vestlige verden. Det er en polarisering, som stadig uddybes. En artikel i det engelske *The Economist* 22. januar 2011 fortæller, at den rigeste 1 % af befolkningen i USA i 1980 tjente 10 gange så meget som det almindelige lønniveau (gennemsnittet af 90 % af befolkningen). I 2006 var dette gået op til 20 gange. Den rigeste 0,1 % tjente i 1980 20 gange gennemsnittet. I 2006 blev det til 80 gange.

The Economist forsikrer læseren, at alt er i orden: »De seneste undersøgelser foreslår, at det (denne ekstreme ulighed) ikke er så skadelig, som mange forestiller sig ... Vor specielle rapport ... sår tvivl om det udbredte synspunkt, at ulighed forårsager mange sociale problemer ... og finder kun lidt vidnesbyrd om, at det har fremkaldt den finansielle krise.«

The Economist anbefaler at »tage et afslappet forhold til ulighed«, fordi »de fattige også klarer sig godt«. Lad uligheden vokse på samme måde i de næste 25 år. Lad vores »elite« – eller herskende klasse, som socialister kalder den – modtage endnu større belønning, så øges deres »ansvarlighed«. Det vil bringe os ud af krisen. Det er ikke uventet, at det engelske borgerskabs ledende tidsskrift holder fast ved et sådant dogme. Dets idealsamfund, kapitalismen, fungerer kun, når en herskende klasse har den fulde frihed, dvs. ret til at lede og fordele arbejdet og beslutte sin egen aflønning.

Da den vestlige verdens økonomi blev retableret under amerikansk ledelse efter 2. verdenskrig, fulgte den økonomiske principper, som var formuleret af den engelske økonom John Maynard Keynes. De samme principper blev benyttet af præsident Roosevelt til at afbøde krisen i 30'erne. Hovedindholdet var, at statsintervention var nødvendig for at skabe økonomisk balance og vækst – en lærestreg fra den »frie« markedsøkonomis fallit. Keynes gjorde det klart, at selv om han foreslår en vis grad af statslig planlægning, så havde han ingen sympati for socialisme. Hans målsætning var at regulere de »frie« markeds kræfter – for at sikre kapitalismens overlevelse.

Amerikansk ledelse og Keynes' principper bragte Vestens økonomi på fode. Den kom igen ud af balance af det amerikanske nederlag i Vietnam. Da kom den amerikanske økonom Milton Friedman med nye tanker, som i realiteten var de samme, som rådede i Vesten op til krakket i 1929. De blev først praktiseret, da han fungerede som rådgiver for militærdiktaturet i Chile. Siden Reagan og Thatcher har Friedmans politik været dominerende i den vestlige verden.

Friedman sagde, at staten ikke skulle blande sig i erhvervslivet og derfor ikke forsøge at reducere indtjeningsforskelle. Staten skal indskrænkes og dens funktioner

varetages af private virksomheder. Det ser vi i Danmark indenfor banker, hospitaler, energi, DSB og anden offentlig transport. Virksomhedslederne skal gives høje lønninger, bonusser og skattereduktioner. Det vil appellere til deres ansvarsfølelse og øge deres effektivitet.

Selv om de toneangivende vestlige medier, økonomer og politikere vedkender sig Friedmans teorier, kommer der dog også afvigende synspunkter frem. Et eksempel er en artikel den 9. april 2011 i det i Vesten nok mest anerkendte videnskabelige tidsskrift, *New Scientist*, under overskriften »Bonusmyten: »Økonomer og arbejdsrådgivere betragter det som et ubestrideligt dogme, at folk er motiveret af belønning ... Det har status mere som en religion end som en videnskabelig hypotese ... Blot det at stille spørgsmålet lyder absurd.«

New Scientist konkluderer: »Kontante bonusser bidrog til det finansielle sammenbrud, fordi aktørerne havde ringe motivation for at sikre firmaernes langsigtede overlevelse ... Så snart man begynder at gøre folks aflønning afhængig af resultatet i stedet for adfærd, så er der vidnesbyrd om, at folk vil tage den hurtigste rute til resultatet ... I mange tilfælde løj og snød lederne for at få aktiekurserne til at gå op, så de kunne få store bonusser.«

Også i et af de ledende amerikanske tidsskrifter, *Time* den 20. juni 2011, har en skribent bragt en artikel om den samme myte: »Der er et fundamentalt misforhold imellem de amerikanske virksomheders formuer, som gør det ganske godt, og de amerikanske arbejderes, som for det meste tjener lavere løn, end de gjorde under lavkonjunkturen... Republikanerne har fremtryllet et større (nogle vil sige kynisk) mirakel ved at overbevise flertallet af amerikanerne om, at vejen til at få gang i økonomien er at reducere beskatningen af de velstående og de penge-hamstrende korporationer, mens millioner af amerikaneres goder beskæres.«

I årtier har USA accepteret Friedmans forsikringer om, at Vesten er inde i en stabil vækst, fordi det har sænket skatter og privatiseret mange offentlige funktioner. I 2008 spillede de »frie« markeds kræfter fallit. Straks fandt Bush Keynes' principper frem igen – dog uden at indrømme det åbent – og pumpede skatteborgernes penge ind i korporationerne.

Præsident Obama fortsatte Bush's redningsforsøg og forsøger loyalt at forvalte den amerikanske kapitalisme i overensstemmelse med den herskende klasses interesser. Alligevel gøres han til synderbuk for den fortsatte krise. *The Economist* angriber i en lederartikel Obama, som »allerede har flirtet med klassekamp og kamp mod forretningslivet« ... »en superskat på de rige kunne bare gøre problemerne værre.« (*The Economist*, 22. oktober 2011) Det sætter ham i bås med europæiske socialdemokratiske ledere, som »stadig finder anti-bank retorik tillokkende«.

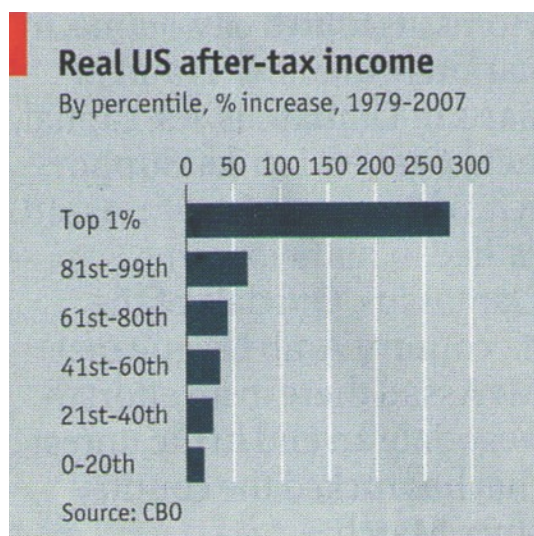
Republikanere og erhvervsledere modsætter sig Obamas

»socialisme«, som de betegner statsintervention – samtidig med at de ikke har noget imod at modtage skatteborgernes penge for at hjælpe dem igennem krisen. Deres presse skræmmer vælgerne, som tror på det »frie« erhvervsliv og det amerikanske mirakel. Vestligt demokrati fungerer kun, når vælgerne er præparerede og villigt accepterer de officielle dogmer.

Det er ikke så forskelligt fra Danmark, hvor en borgerlig regering i et årti har bygget på Reagan/Thatcher/Friedman's økonomiske principper. Massemedierne har gjort disse dogmer så rodfæstet, at også lederne af Socialdemokratiet og SF falder for dem. De holder fast ved deres valgløfte ikke at røre ved de privatiseringer og skattelettelser til de rigeste, som den forrige regering har indført.

Tilsyneladende er skattelettelser i en krisesituation i overensstemmelse med Keynes' recept. Men når skattelettelserne kun gives til de rigeste, går det meste af gevinsten til opsparing. De fører derfor ikke til øget forbrug og dermed beskæftigelse. Den foreslåede fremrykning af nogle få offentlige investeringer er et positivt skridt i henhold til Keynes. Men den tanke at rulle skattelettelserne tilbage og i stort omfang benytte midlerne til offentlige investeringer og forbedring af offentlig service ligger lige så fjern fra den nye regering som fra dens forgænger.

The Economist har senere (29. oktober, 2011) bragt en graf af de sidste årtiers polarisering:

Grafen viser, at den rigeste 1 % af befolkningen har mere end 3-doblet sin indkomst, mens især de lavere kategorier havde en forsvindende indkomstudvikling. De laveste 20 % havde kun en årlig vækst af størrelsesordenen 0,5 %. Det er det, *The Economist* mener med påstanden, at »de fattige også klarer sig godt«.

NY BOG:

HVORDAN BRYDER VI DEN NEGATIVE SPIRAL?

Den 1. februar 2012 udkommer »DKP og arbejderbevægelsen – 1989-2011«. Det er en skildring af den dialektik, som blev sat i gang med sprængningen af DKP i 1990 og dannelsen af Enhedslisten i 1989.

Det har betydet en voldsom vækst i borgerlige opfattelser i arbejderbevægelsen, fordi de synspunkter som DKP stod for, ikke længere er repræsenteret. Det betyder at fagbevægelsen og arbejderbevægelsen som helhed, bliver redskaber i monopolerne hænder i en målrettet afvikling af demokratiske og sociale rettigheder.

Arbejderbevægelsens organisationer, som skulle forsvare medlemmernes interesser, bliver gjort til en aktiv del af en ny statsmonopolistisk politik.

Den adskiller sig fra 1970'ernes statsmonopolisme, ved at være rettet mod den internationalisering, som er gennemført med hård hånd i løbet af perioden. Disse spørgsmål belyses og uddybes i bogen, der er en samling af de tre pjecer der udkom fra 2010 til 2011.

Venstrekræfterne i Danmark, er indbyrdes splittede og mere eller mindre handlingslammede. Det er en udvikling, som kun er til gavn for monopolerne og deres ønske om at skærpe udbytningen. Hvordan sætter vi gang i en konstruktiv udvikling i arbejderbevægelsen, som betyder en samling af venstrekræfterne?

Det er det helt afgørende spørgsmål, hvis udviklingen som den er set siden 1980'erne, skal vendes.

Bogen er på ca. 80 sider og koster 125,- kr. eksklusiv forsendelse. ISBN er 87-991911-8-0 og den kan bestilles på larsulrik_1@hotmail.com

Mineselskaber væltede den australske regering

Af Jacob Jensen

I juni 2010 blev Australiens statsminister, Kevin Rudd, afsat og erstattet af den nuværende statsminister, Julia Gillard. Det var tilsyneladende resultat af en magtkamp indenfor regeringspartiet, Labor. En artikel i *The Economist* kunne senere (28. maj 2011) give et klart billede af, hvem der var den virkelige aktør i magtkampen.

Australien er storeksportør af råvarer. I årene forud for magtkampen var råvarepriserne mangedoblet. Australiens jernmalm kunne eksporteres for US\$ 150 pr. ton, 6 gange omkostningerne på \$ 25 pr. ton. Da mineselskaberne indgik deres kontrakter, var der bedre balance imellem udbud og efterspørgsel og dermed mere normale verdensmarkedspriser. Men især efterspørgslen fra Kina pressede priserne op på et unaturligt niveau og gav mineselskaberne de superprofitter, som blev årsag til konflikten.

Multinationale selskaber er eksperter i at manipulere regnskaber. De minimerer det regnskabsmæssige overskud og skjuler store overførsler til skattely. Men selv mineselskabernes officielle regnskaber har ikke kunnet skjule de store og stærkt voksende overskud. Ifølge artiklen havde de tre største engelsk-australske mineselskaber officielt en profit på lidt over US\$ 50 milliarder i 2010, mere end en fordobling i forhold til året før.

Kevin Rudd foreslog en ekstra skat på profitten. »*Rasende begyndte mineselskaberne en national kampagne for at standse denne skat*«, skrev artiklen. Kampagnen varede 6 uger og førte til, at Rudds ministerkolleger afsatte ham. *The Economist's* journalist har fundet frem til, at selskaberne investerede US\$ 22 millioner i kampagnen – og kommenterede lidt syrligt, at det var en ringe investering i sammenligning med de \$ 100 milliarder, som den nye skat ville have kostet selskaberne over de næste 10 år.

The Economist undgik at spekulere over, hvordan de \$ 22 millioner blev »investeret«, og hvordan Rudds ministerkolleger blev »overtalt« til at falde ham i ryggen. Den nye statsminister, Julia Gillard, leder nu en regering og en partiledelse i Labor, som fuldstændigt har accepteret, hvor den reelle magt i Australien ligger.

En parallel til Nordsøaftalen

Australien er ikke Danmark. Noget sådant kan ikke finde sted i Danmark, vil borgerlige journalister hævde. Muligvis vil en tilsvarende sag ikke få samme forløb i Danmark. Men en sag med samme udgangspunkt er nu sat på dagsordenen: Nordsøaftalen. Siden den tidligere regering for otte år siden indgik en aftale med Mærsk og dets partnere Shell og Chevron, er oliepriserne mere end firedoblet. Hvem er de retmæssige ejere af de profitter, som stammer fra store prisstigninger?

Mærsk og dets støtter henholder sig til, at en aftale er en aftale. De finder det normalt og rimeligt, at en regering laver en aftale, som er bindende for regeringerne i de næste 40 år, og som endog har en kompensationsklausul som sikring imod fremtidige skattestigninger. Hvad siger aftalen om fremtidige prisstigninger? Offentligheden kender ikke detaljerne i aftalen. Når oliepriserne efter aftalens indgåelse mere end firedobles, vil almindelige mennesker konkludere, at afgørende forudsætninger for aftalen har ændret sig, og at aftalen derfor må genforhandles. Mærsk advokater er naturligvis parate til at argumentere imod sådanne opfattelser. De vil fremlægge klare legale »beviser« for, at 40 års olieproduktion allerede er solgt til Mærsk & Co.

Mærsk har om muligt endnu tættere forbindelser til landets ledende politikere, end de engelsk-australske mineselskaber har til australske politikere. Mærsk har derfor ikke behov for at igangsætte en 6 ugers kampagne for at vælte regeringen – og ønsker det heller ikke, fordi det ville skabe for stor opmærksomhed omkring den politiske indflydelse, det pengestærke firma har været i stand til at købe. Denne indflydelse rækker ind i begge sider af det politiske spektrum, så Mærsk har »venner«, som vil gøre alt for sikre oliekontrakternes fortsættelse med minimale indrømmelser for at takkes folkeopinionen.

For at få vedtaget finansloven havde regeringen brug for Enhedslistens stemmer. Enhedslisten stillede nogle betingelser, og en af dem var en genforhandling af Nordsøaftalen. Det vil forhåbentligt blive begyndelsen til en politisk kamp for at sikre befolkningen retten udbyttet fra landets resurser.

Sandheden står højere end månen

Efter hvert nederlag har det kommunistiske parti rejst sig. Det er en lære og inspiration for alle jordens folk, og Nerudas poesi bidrager til at forstå og almengøre kontinentets kampe.

Af Lars Ulrik Thomsen

I slutningen af februar 1949 satte en ekspedition sig i bevægelse fra det sydlige Chile med det formål at krydse Andesbjergene og nå frem til San Martin de los Andes i Argentina. Denne rejse, som senere har fået næsten mytisk status, skyldes, at digteren Pablo Neruda i al hemmelighed skulle skaffes ud af Chile.

Som nyvalgt senator i det chilenske parlament havde han i skriftet *J'accuse* - Jeg anklager, rejst en sønderlemmende kritik af præsident Gonzales Videla, som var blevet valgt på en fælles platform med kommunisterne. Efter pres fra USA afbrød han samarbejdet og forfulgte nu kommunisterne med alle midler.

I digtet *Godt nytår til mit fædreland i mørke* beskrev Neruda den situation, som chilenerne befandt sig i under Videlas ubarmhjertige diktatur:

»Det er mig som omfavner hele den prægtige flade,
mit fædrelands blomstrende bælte, og jeg kalder på dig
at vi må tale sammen når glæden uddør,
og jeg skænker dig denne stund som en lukket blomst«⁽¹⁾

Mod syd som ornitolog

Forud for rejsen var gået et stort forberedelsesarbejde, hvor det chilenske kommunistparti brugte hele sin erfaring og de bedste kammerater til at forberede flugten.

I måneder havde Neruda været gemt væk i Santiago de Chile. Nu blev han som ornitologen Antonio Ruiz sendt sydpå. Her skulle han udforske fuglelivet i nærheden af Valdivia, der ligger cirka 700 kilometer syd for hovedstaden.

Der opstod en dramatisk episode, da en politibetjent forlangte at køre med til Valdivia, mens Neruda lå gemt under et tæppe i bagagerummet.

Ventetiden, inden rejsen over Andesbjergene begyndte, tog flere måneder. Den var fuld af dramatik med uventede begivenheder, som alle blev løst med opfindsomhed og koldblodighed.

Med sig på rejsen havde Neruda manuskriptet til *Den store Sang*, forklædt som et værk fra antikken. Det er et epos som rummer hele Latinamerikas brogede historie og folkenes seje kamp mod undertrykkerne.

Den rute, de fulgte til Argentina, var en gammel smuglerrute for kvæg, der blev fragtet illegalt over bjergene. Rejsen tog cirka en uge, og gruppen bestod af syv personer, som til hest skulle krydse det uvejsomme terræn.

Neruda var mildt sagt ikke nogen rutineret rytter, og hvordan han bar sig ad med at overvinde strabadserne, er i sig selv en bedrift. Læseren må forestille sig et fantastisk landskab med ufremkommelige kløfter, brusende floder og træer, der er på højde med rundetårn eller højere. Neruda beskriver, hvordan følelsen af at være forladt griber den rejsende, men samtidig forvandlede gruppen til en ubrydelig enhed.

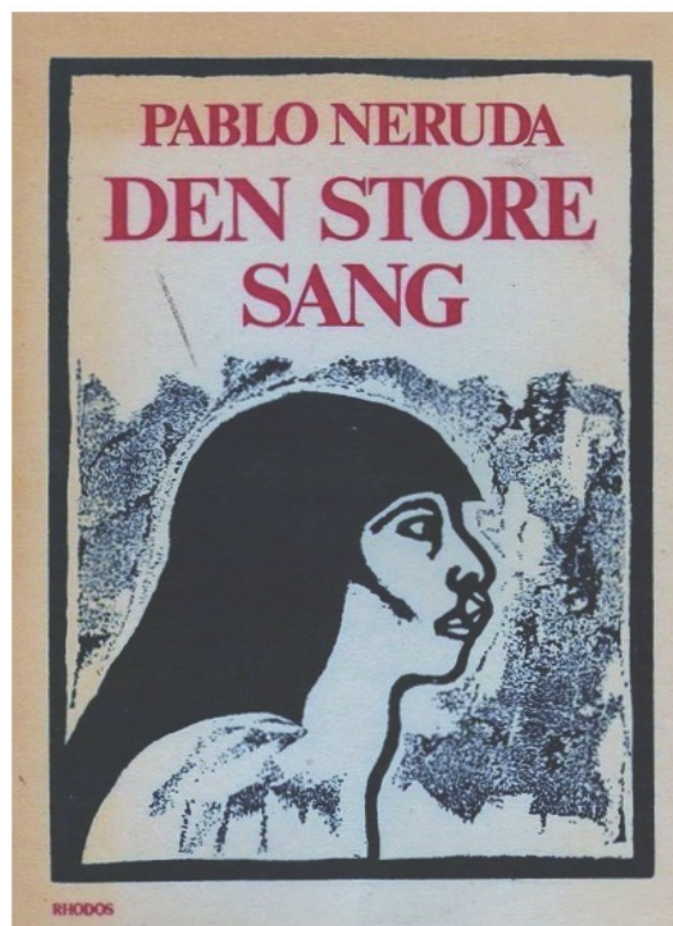
Da de skulle krydse en flod, måtte Neruda svømme ved siden af hesten, men var hele tiden overvåget af sine kammerater. Dette kammeratskab har Neruda skildret i sine erindringer, *Jeg bekender, jeg har levet*; og beskrivelsen er så medrivende, at man føler sig som en del af gruppen.

Frihed hinsides Andes

I erindringerne har Neruda fortalt om et gammelt ritual, hvor de vejfarende lægger mønter i et tyrekranium og bagefter danser omkring det:

»Men dermed var den uforglemmelige ceremoni ikke slut. Mine landlige venner tog hatten af og begyndte på en sælsom dans, hoppende på et ben rundt om det forladte dødningehoved, trådte i det cirkelrunde spor, som utallige dansere havde trampet før dem.....«

Efter at de har passeret grænsen, kommer de højt oppe i bjergene til en badstue beregnet til gauchoen. Glæden og

befrielsen over, at rejsen er veloverstået, får alle til at føle sig som nyfødte, og særlig Neruda må have følt en enorm lettelse efter måneders illegale tilværelse.

I byen San Martin de los Andes var der sørget for en kontakt, som skulle hjælpe Neruda til Buenos Aires. Herfra skulle han rejse videre til Europa.

Vel ankommen til Paris blev Neruda konfronteret med den chilenske regerings kategoriske benægtelse af, at Neruda skulle befinde sig der. Det måtte være en dobbeltgænger, udtalte ambassadøren!

Hertil svarede digteren poetisk: »Giv det svar, at jeg ikke er Pablo Neruda, men en anden chilener, som skriver digte, kæmper for friheden og også hedder Pablo Neruda!«

I digtet *Hjemkomsten* har Neruda givet udtryk for nogle af de følelser, der prægede hans kamp i disse år:

».....og side om side med min bror uden sko
ville jeg omstøde de snavsede mønters rige.
Jeg blev forfulgt, men vor kamp fortsætter.
Sandheden står højere end månen.
De ser dem som på et sort skib,
minernes mænd når de står og iagttager natten.
Og i skyggen fordeles min stemme
blandt den hårdeste stamme på jorden.« ⁽²⁾

Det chilenske folks kamp for socialismen har omfattet store sejre og knusende nederlag, men hver gang har partiet rejst sig og overvundet modgangen. Det er en lære og inspiration for alle jordens folk, og Nerudas poesi, for eksempel i *Den store Sang*, bidrager til at forstå og almengøre kontinentets kampe.

Noter:

De citerede digte er fra *Den store Sang*, oversat af Per Sibast, illustreret af Dea Trier Mørk, Rhodos 1974.

(1) Godt nytår til mit fædreland i mørke (1950) s.193.

(2) Hjemkomsten (1944) s. 223.

Dea Trier Mørk illustrerede *Den store Sang* af Neruda

Fakta om Pablo Neruda

Pablo Neruda (12. juli 1904 - 23. september 1973) var digter, diplomat og politiker.

I 1971 vandt han Nobelprisen i litteratur.

Han anses for at være en af de vigtigste latinamerikanske digtere i det 20. århundrede.

Hans rigtige navn var Ricardo Eliecer Neftalí Reyes Basoalto, men han brugte pseudonymet Pablo Neruda efter den tjekkiske forfatter og digter Jan Neruda, for at hans forældre ikke skulle opdage, at han imod deres ønsker arbejdede som forfatter; senere tog han navnet Neruda.

Under valgkampen i 1970 stillede Neruda op som præsidentkandidat for Kommunistpartiet, men trådte tilbage for at støtte Folkefrontens samlede præsidentkandidat Salvador Allende.

Præsident Allende blev væltet ved et blodigt militærkup af Augusto Pinochet med støtte fra USA's efterretningstjeneste CIA den 11. september 1973.

Pablo Neruda døde kort tid efter, den 23. september 1973, af leukæmi på et privathospital i Santiago.

Om revolutioner og om kommunisternes enhedsarbejde

Af Anker Schjerning

På DKP's hjemmeside www.dkp.dk foregår der i perioder en livlig debat om kommunistisk politik.

Denne artikel er foranlediget af debattøren Bjarnes kommentar til mit indlæg med titlen »Nogle præstetanker om to kommunistiske programskrifter«. Ordet præstetanker blev selvfølgelig valgt i spøg fremprovokeret af Lars Ulrik Thomsens påstand om, at mine indlæg er en gang præstesnak.

Bjarnes kommentar fra 21. december »Om præstens venstresocialdemokratiske program« kan læses på programdebatsiden på www.dkp.dk. Her er et par Bjarne-citater:

»Der er intet - absolut intet - kommunistisk eller revolutionært over Anker Schjernings oplæg til at imødegå den moderne kapitalismes skadelige virkninger. Det er et oplæg, som burde finde genklang fra Enhedslisten over dele af Socialdemokratiet og helt ind i de borgerliges rækker.«

»Irriterende nok kan Lars Ulrik Thomsen henholde sig til målet i DKP's love, som pastor Anker af samme grund er nødt til at bagatellisere og bortforklare efter bedste - og ikke helt ringe - evne.

Det er intet mindre end afgørende forskellige holdninger. Det er et af tidens paradokser, at pastor Anker vælger at markedsføre sin venstresocialdemokratiske model inden for rammerne af det gode gamle kommunistparti.«

Det socialistiske mål i DKP's love er formuleret således i § 2:

»Partiets mål er, som redskab for arbejderklassen og andre udbyttede lag, at samle folket for at afskaffe det kapitalistiske samfund og opbygge et socialistisk, hvor det ene menneskes udbytning af det andet afskaffes, og hvor udviklingen hen imod et klasseløst samfund indledes.«

Jeg vil prøve at forklare Bjarne, hvorfor jeg ikke på noget tidspunkt har overvejet at kvitte mit kommunistiske tilhørsforhold til fordel for Enhedslisten, SF eller Socialdemokratiet, men gennem alle årene fra min indmeldelse i DKU i 1962 har holdt fast ved Danmarks Kommunistiske Parti som mit primære politiske ståsted.

Denne forklaring vil jeg flette sammen med nogle overvejelser om forskellige kategorier og former for revolutionære samfundsomvæltninger. Jeg vil forsøge at beskrive fire forskellige typer af revolutioner.

1. Borgerlige, demokratiske revolutioner

Et vigtigt historisk eksempel er omvæltningerne i Frankrig i

årene efter stormen på Bastillen i 1789. Målet for de fleste franske revolutionære var at afskaffe monarkiet og landets feudale samfundsstruktur.

To andre eksempler fra starten af 1900-tallet var den første mislykkede russiske revolution i årene 1905–07, hvor det tsaristiske selvherskerdømme overlevede, og februarrevolutionen en halv snes år senere, hvor tsarstyret blev væltet og erstattet med en borgerlig, demokratisk republik.

Nyere eksempler på borgerlige, demokratiske revolutioner er omvæltningerne i årene 1989 – 91 i DDR, Polen, Tjekkoslaviet, Sovjetunionen, Albanien, Rumænien og andre lande, hvor borgerlige, parlamentariske styreformer trådte i stedet for de politiske magtforhold baseret på det kommunistiske partis ledende rolle i samfundet, der sågar var grundlovsfæstet i nogle af disse lande.

De revolutionære begivenheder i Tunesien, Ægypten, Bahrain, Libyen og Syrien er helt nye eksempler på forsøg på at gennemføre borgerlige, demokratiske revolutioner, hvis politiske mål er at indføre en demokratisk republik og gøre en ende på landenes autoritære regimer, der var centreret omkring en stærk leder med politisk basis i de øverste lag af militæret og statsbureaukratiet. Disse ledende lag havde udnyttet deres

politisk dominerende rolle og gode forbindelser i toppen af samfundet til at skaffe sig selv og deres nærmeste familie kontrol over vigtige sektorer af samfundsøkonomien og deraf følgende store indtægter og formuer.

2. Folkedemokratiske revolutioner

Omvæltninger i Rusland med start i oktoberrevolutionen i 1917 er et eksempel på en arbejder- og bondebaseret folkedemokratiske revolution, der under ledelse af det kommunistiske parti tilkæmpede sig fuld kontrol over den statslige og militære magt, og som efterfølgende satte sig som mål at opbygge et nyt samfundssystem baseret på socialistiske samfundsstrukturer.

Det samme gælder de revolutionære omvæltninger i Kina og Østeuropa, der fulgte i kølvandet på Japans og Tysklands militære nederlag og Sovjetunionens sejr i anden verdenskrig.

I lande som Kina, Tjekkoslaviet, Jugoslavien og Albanien kunne de nye revolutionære folkedemokratiske regeringer bygge på stærke og folkeligt, bredt baserede antifascistiske frihedsbevægelser, hvor det kommunistiske parti havde spillet en helt afgørende rolle.

I Polen, Ungarn og Rumænien overtog nogle forholdsvis små kommunistiske partier den politisk ledende rolle i samfundet takket være en kombination af forskellige former for alliancepolitik med andre politiske kræfter og især takket være Sovjetunionens nye stærke position i verdenspolitikken.

I Tyskland kom landets østlige del under direkte sovjetisk administration i henhold til aftaler i Potsdam indgået umiddelbart efter krigen mellem Sovjetunionen, USA, Storbritannien og Frankrig.

Det gav de tyske kommunister gunstige muligheder for at sætte sig i spidsen for en antifascistisk, demokratisk, politisk koalition, som gennemførte dybtgående samfundsreformer. Den ledende rolle i det østlige Tyskland tilfaldt fra 1946 det Socialistiske Enhedsparti (SED), der blev dannet ved sammenslutning af KPD (Tysklands Kommunistiske Parti) og SPD (Tysklands Socialdemokratiske Parti) i det område af Tyskland, der hørte til den sovjetiske besættelseszone. Østtysklands status som sovjetisk besat område sluttede i 1949 med udråbelsen af den Tyske Demokratiske Republik (DDR) som en selvstændig stat i tæt alliance med den magtfulde storebror Sovjetunionen. Det socialistiske Enhedsparti (SED) fortsatte som den politisk dominerende kraft i alle årene frem til 1989 og opstillede helt fra begyndelsen i 1949 det klare mål at gøre DDR til en stat med socialistiske samfundsstrukturer.

3. Socialdemokratiske revolutioner

Socialdemokratiske revolutioner er en tredje type samfundsomvæltninger, som både har lighedspunkter med borgerlige, demokratiske revolutioner og de folkedemokratiske revolutioner. Hovedindholdet i socialdemokratiske revolutioner er, at de sætter sig som mål at gøre op med nogle afgørende politiske og økonomiske magtpositioner, som udøves af et privilegeret oligarki, for at ændre det politiske og

økonomiske styrkeforhold til gavn for arbejderklassen, bønderne og andre folkelige lag.

Det oligarki, som disse socialdemokratiske revolutioner er rettet imod, kan være udenlandske kræfter - fx de folk, der ejer eller kontrollerer store internationale privatøkonomiske imperier eller magtfulde banker. Eller det kan være et indenlandsk oligarki af milliardærer i finanssektoren, storgodsejere eller stenrige familier, der ejer eller kontrollerer store, betydningsfulde virksomheder. Som oftest vil det være en kombination af hjemlige og udenlandske oligarkiske kræfter, hvis magtpositioner de socialdemokratiske revolutioner er rettet imod.

Nogle historiske eksempler

Der er mange historiske eksempler på sådanne socialdemokratiske revolutioner eller revolutionsforsøg.

Den cubanske revolution, der blev startet af kredsen omkring Fidel Castro i 1956, og som nåede et første vigtigt mål nytårsdag 1959, da den revolutionære bevægelse erobrede regeringsmagten. Den cubanske revolution startede som en national, social og demokratisk revolution, som i løbet af 1960'erne satte sig som mål at indføre socialistiske, økonomiske og politiske samfundsstrukturer af samme type som de samfundssystemer, der var under opbygning i Sovjetunionen, Kina og Østeuropa.

Kendte eksempler fra 1970'erne på socialdemokratiske revolutionsforsøg er de omfattende politiske, sociale og demokratiske kampe i Chile fra 1970-73 og i Portugal fra 1974-77, der i starten af forløbet vandt afgørende sejre, men til sidst endte med at lide nederlag. Både i Chile og Portugal spillede de kommunistiske partier en afgørende rolle i forbund med andre vigtige politiske kræfter.

Eksempler fra 00'erne på indtil videre succesfulde socialdemokratiske revolutioner kan findes i lande som Venezuela og Bolivia, hvor populære lederskikkelser som Hugo Chavez og Evo Morales har stillet sig i spidsen for de revolutionære forandringer.

Diverse partiers holdning til socialdemokratiske revolutioner

Ovennævnte historiske eksempler på socialdemokratiske revolutioner har næsten uden undtagelse haft de kommunistiske partier som aktive og helhjertede deltagere, og de har fået fuld opbakning fra næsten alle partier i den internationale kommunistiske bevægelse, herunder DKP.

Det samme kan desværre ikke siges om de socialdemokratiske partier, hvis holdninger har varieret lige fra aktiv revolutionær deltagelse og støtte som i Allendes Chile over diverse former for lunken og halvhjertet holdning, som det var tilfældet med den sandinistiske revolution i Nicaragua i 1980'erne, eller som det i dag praktiseres i forholdet til lande som Bolivia og Venezuela, og til en direkte og meget aktiv deltagelse i bekæmpelsen af de revolutionære kræfter som fx i Portugal i 1970'erne. I Danmark har partier som SF og Socialdemokratiet fulgt dette mønster i varierende grad.

Den revolutionære strategi i Kommunisternes Program fra

1976

I en lang periode fra 1950'erne og frem til sammenbruddet i 2008 i kapitalismens finansielle systemer har kommunisterne i lande som Danmark, Tyskland, Storbritannien, Spanien, Frankrig, Italien, Grækenland og USA haft den vurdering, at forudsætningerne ikke var til stede for på kort sigt at vinde bred folkelig støtte til dybtgående revolutionære forandringer i de politiske og økonomiske samfundsstrukturer. I *Kommunisternes Program* fra 1976 blev dybtgående antimonopolitiske forandringer opstillet som et mere langsigtet mål, som måtte forberedes via partiets indsats i de dagsaktuelle faglige og politiske kampe i befolkningens masseorganisationer og gennem partiets arbejde i parlamentariske forsamlinger som Folketing og kommunalbestyrelser. Socialisme og anti-monopolitisk demokrati var langsigtede mål, som i større eller mindre grad havde tilslutning fra partierne på den politiske venstrefløj, som ca. 10 % af befolkningen gav deres støtte ved 1970'ernes folketingsvalg.

DKP's dagsaktuelle politiske arbejde blev dengang ført for at opnå sociale, demokratiske, kulturelle og miljømæssige forbedringer inden for rammerne af den skattefinansierede, socialdemokratiske, nordiske velfærdsmodel. Denne dagsaktuelle, venstresocialdemokratiske politikmodel ligger til grund for det minimumsprogram med »Kommunisternes aktuelle hovedkrav«, som blev vedtaget på DKP's landsmøde i september 2009, og som mere eller mindre har fungeret som en fælles faglig, politisk platform for DKP, KPiD, KP og Enhedslisten og den aktive venstreorienterede del af fagbevægelsen helt frem til og med valgkampen forud for folketingsvalget 15. september 2011.

Enhedslisten blev som platformens mest konsekvente parlamentariske forkæmper væsentligt styrket, men samlet lykkedes det ikke at bringe denne politiske platform til sejr. De parlamentariske arbejderpartier erobrede væsentlige dele af regeringsmagten, men måtte indkassere et politisk nederlag til de partier, der med den eksploderende offentlige gæld og krisen som løftestang agiterede for at tilpasse det danske samfundsstrukturer til den globale kapitalismes behov.

Fremtidige socialdemokratiske revolutioner i Europa og USA

Nu i 2012 er situationen radikalt anderledes. I dag er det ikke kun en venstrefløj på ca. 10 %, men det store befolkningsflertal, der føler et - ganske vist meget uklart defineret - behov for dybtgående forandringer af det danske samfunds økonomiske og politiske strukturer og i de internationale samarbejdsstrukturer, som Danmark indgår i. Det samme gør sig gældende i næsten alle europæiske lande og i USA.

I USA har den brede »Besæt Wall Street«-bevægelse sat sig for at gøre op med politiske og økonomiske forhold, hvor 1 % superrige beriger sig på bekostning af de øvrige 99 % af den amerikanske befolkning. Grundlæggende samfundsstrukturer som hele den finansielle sektor kræves totalrenoveret. Denne bevægelse må i sit væsen karakteriseres som en socialdemokratisk revolutionær bevægelse, som USA's Kommunistiske Parti med garanti forsøger at præge mest muligt med de marxistiske analyser og mangeårige kamperfaringer, som dette parti råder over.

Lignende bevægelser på en slags revolutionært, socialdemokratisk grundlag med solid basis i ungdommen og vor tids moderne, højtuddannede arbejderklasse udfolder sig i Spanien, Grækenland, Frankrig, Tyskland, Italien og mange andre lande. I al beskedenhed var det en sådan bred folkelig, revolutionært indstillet bevægelse, som DKP's landsledelse i januar 2010 forsøgte at inspirere andre til også at arbejde for med det »forslag om fælles forberedelse af en konference om demokratiske og socialistiske alternativer til den kapitalistiske globalisering«, som interesserede kan klikke sig ind på via et forsidelink på www.dkp.dk.

Jeg fornemmer, at der mellem Bjarne og mig er uenighed om de opgaver, som DKP bør stille sig i spørgsmålet om udviklingen af en sådanne brede, folkelige bevægelser på, hvad man kunne kalde et revolutionært socialdemokratisk grundlag, som med Bjarnes ord »burde finde genklang fra Enhedslisten over dele af Socialdemokratiet og helt ind i de borgerliges rækker.«

Det er min fornemmelse, at Bjarne mener, at DKP bør overlade en sådan politisk opgave til folk fra Enhedslisten, SF og Socialdemokratiet, og at DKP i stedet bør koncentrere sig om, at styrke agitationen for de socialistiske endemål, som på glimrende vis er formuleret i partilovens § 2.

Lenin om to slags kommunistisk taktik i forhold til demokratiske revolutioner

Den begavede politiske analytiker V.I. Lenin tog i sommeren 1905 denne problemstilling op til behandling i en artikel, hvor han beskæftigede sig med sig det revolutionære socialdemokratiske partis politiske opgaver i den demokratiske revolution, der var i fuld gang over hele Rusland oven på det ydmygende nederlag i den russisk-japanske krig i 1904-05.

Lenins 100 sider lange skrift om »To slags taktik i den Demokratiske Revolution« kan læses i bind 4 af forlaget Tidens udgivelse af hans udvalgte værker.

Kort fortalt mente den mensjevikiske del af det daværende russiske socialdemokrati, at det revolutionære marxistiske parti skulle overlade ledelsen af kampen mod tsarvældet, for den borgerlige, demokratisk republik til de borgerlige, liberale kræfter og i stedet koncentrere sig om agitationen for de socialistiske mål, som partiet havde sat sig. Ligheden mellem det mensjevikiske standpunkt anno 1905 og Bjarnes nutidige synspunkt er til at få øje på.

Lenin og den bolsjevikiske del af socialdemokratiet i Rusland mente præcis det modsatte: At det marxistiske parti skulle forsøge at få maksimal indflydelse på udviklingen af den brede folkelige bevægelse for oprettelsen af en demokratisk republik i Rusland.

Historiske erfaringer fra DKP's arbejde i tre demokratiske massebevægelser

DKP har gennem store dele af partiets historie anlagt samme vurdering, som Lenin gjorde i 1905. Modstandsbevægelsen under 2. Verdenskrig var en bred bevægelse på et nationalt enhedsgrundlag, som DKP i allerhøjeste grad havde bidraget til at udvikle.

DKP spillede i starten af 1970'erne en lignende rolle som en af hovedarkitekterne i udviklingen af den brede nationale

modstandsbevægelse forud for folkeafstemningen 2. oktober 1972 om Danmarks tilslutning til De Europæiske Fællesskaber (EF), som siden udviklede sig til Den Europæiske Union (EU). Det daværende venstresocialistiske parti, VS, var uenig med DKP i, at man som socialist eller kommunist skulle sætte sig som mål at udvikle modstanden på et bredt nationalt enhedsgrundlag. VS ville sætte kampen for et rødt, socialistisk Europa i forgrunden.

De samme diskussioner mellem DKP og VS gentog sig i slutningen af 1970'erne og starten af 1980'erne, hvor DKP stillede sig i spidsen for udviklingen af de meget brede bevægelser mod USA's og NATO's atomvåbenoprustning, mens VS, DKPML og andre ønskede bevægelsen udviklet på et snævrere politisk grundlag med Danmarks udmeldelse af NATO som en central del af det politiske grundlag for fredsbevægelsen. Stort set alle kommunistiske partier i både Øst- og Vesteuropa fulgte samme brede politiske linje i fredsarbejdet som den, DKP praktiserede i vores land.

DKP har gennem tiderne haft perioder, hvor partiet med stor succes blev retningsgivende i brede folkelige massebevægelser. Efter befrielsen i 1945 førte det til, at tusindvis af nye kammerater meldte sig ind i DKP, og det samme gentog sig i starten af 1970'erne.

DKP's rolle i en kommende socialdemokratisk revolution

For mig er der ingen tvivl om, at DKP i den kommende tid kan vinde stor respekt i det danske folk, hvis partiet formår at yde et vigtigt bidrag til udvikling af en bred folkelig bevægelse på et offensivt, revolutionært, socialdemokratisk grundlag rettet mod nogle centrale magtpositioner, som udøves af de danske og udenlandske kapitalkræfter, som har iværksat et storangreb på demokratiske og sociale landvindinger, som dansk arbejderklasse og det danske folk har tilkæmpet sig siden starten på den moderne arbejderbevægelse i slutningen af 1800-tallet.

En sådan opgave må kommunisterne tage på sig. Socialdemokratiet og SF er på ingen måde klar hertil. Efter min opfattelse er Enhedslisten på nuværende tidspunkt desværre heller ikke klædt tilstrækkelig på til at kunne stille sig i spidsen for en bred national bevægelse med globalt perspektiv på et revolutionært socialdemokratisk grundlag. Partiets ledelse er pt.

fokuseret på de nye parlamentariske muligheder for at opnå politiske indrømmelser fra S-R-SF i form af større og for det meste mindre forbedringer. Kommunisterne må arbejde for at få Enhedslisten og mange andre med, og det vil selvfølgelig lykkes hen ad vejen, hvis vi forstår at arbejde godt og ihærdigt med tingene.

4. Anti-folkelige oligarkiske revolutioner

Jeg vil slutte dette lange indlæg med en kort omtale af en fjerde og meget ubehagelig type af revolutionære omvæltninger. Man kunne kalde dem oligarkiske, plutokratiske revolutioner, hvis formål er at bane vejen for ekspansive, privatøkonomiske imperier, snævre grupper af milliardærer, den internationale spekulationskapital og lignende kræfter. Sådanne revolutionære omvæltninger er i deres indhold næsten altid antifolkelige, antidemokratiske, antisociale og ofte samfundsnedbrydende i deres indhold.

Den slags revolutioner har ingen vedvarende, bred folkelig basis, men bygger primært på den enorme økonomiske, politiske og militære magt, som deres bagmænd råder over. Denne magt er bl.a. blevet brugt til at afspore og overtage diverse revolutioner, der blev startet på et demokratisk, folkeligt grundlag, men senere endte med forarmelse af brede befolkningslag og med, at et snævert oligarki og andre nyrige satte sig på magt og rigdomme. Rusland og Østeuropa gik den vej, og der er akut fare for en lignende eller snarere værre, irakisk lignende udvikling i lande som Libyen og Syrien.

Det samme kan også ske i Danmark og andre lande i det vestlige og sydlige Europa. Den trussel må i Danmark imødegås af en bred, folkelig bevægelse med globalt perspektiv baseret på et revolutionært, socialdemokratisk enhedsgrundlag med et kraftigt styrket DKP som en aktiv og inspirerende kraft.

Et par præciseringer

I dette blads kolofon står der: »Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.« Der har derfor heller ikke hos redaktionen været nogen tvivl om, at Anker Schjernings ovenstående artikel skulle bringes, så meget mindre som dens hovederinde er en fremlæggelse og begrundelse af kommunisternes mangeårige brede enhedsstrategi – en fremstilling, der er både klar og instruktiv.

Når redaktionen alligevel finder det på sin plads at knytte en kommentar til artiklen, hænger det sammen med, at Anker er et fremtrædende medlem af partiets landsledelse og forretningsudvalg, og at han undervejs i artiklen fremsætter nogle synspunkter og vurderinger (eller måske skal man nøjes

med at sige formuleringer), som på denne baggrund er egnede til at rejse tvivl om DKP's holdning. Redaktionen finder det derfor på sin plads at præcisere denne.

Det drejer sig om begrebet revolution og om vurderingen af Socialdemokratiet eller måske snarere brugen af ordet »socialdemokratisk«.

Det er en central pointe i marxistisk tænkning, at historien har en *retning*. Det har den til fælles med livet selv: Det har intet formål udover sig selv, men det har en retning fra fødsel over modning og forfald til død. (Noget lignende gælder i øvrigt også for den livløse natur.) At historien har en retning, betyder for marxister, at der er defineret et »frem« og et »tilbage«, at begreberne »progressiv« og »reaktionær« har objektiv mening,

og at samfundene i deres udvikling bevæger sig fra lavere mod højere trin, fra et overstået stadium mod noget nyt.

Revolutioner er derfor heller ikke i marxistisk forstand tilfældige begivenheder, der kan føre i en hvilken som helst retning. Revolutionerne spiller en bestemt rolle i samfundes udvikling: De leder den fra lavere mod højere trin under overvindelse af modsigelser, der med rod i samfundets basis er modnet til antagonismer osv. – det er ikke meningen at repetere vores grundskoling her, og det er heller ikke her, problemet ligger.

Det korte af det lange er, at revolutioner fører *frem* – frem til noget *nyt*, en ny samfundsformation, et nyt trin i samfundsudviklingen. Nu forløber forskellige landes udvikling ikke i samme takt, og en revolution i ét land kan derfor godt føre frem til et trin, som andre lande allerede har lagt bag sig. Men en revolution fører aldrig *tilbage* til et trin i udvikling, som det pågældende land har oplevet en gang før. Når den slags omvæltninger finder sted, benævner vi dem kontrarevolutioner.

Når Anker kalder kontrarevolutionerne i de europæiske socialistiske lande for »borgerlige demokratiske revolutioner«, har han dermed sagt, at de samfundsforhold, de gjorde op med, havde rod i middelalderlige feudale strukturer, og at de førte til noget nyt, som disse lande ikke tidligere havde oplevet. Det er åbenlyst forkert. Det er derfor heller ikke Danmarks Kommunistiske Partis holdning, at disse kontrarevolutioner var borgerlige demokratiske revolutioner, selv om det politiske system, de banede vej for, var et borgerligt demokrati (i første omgang i hvert fald).

Videre til spørgsmålet om Socialdemokratiet eller »socialdemokratiske revolutioner«. Socialdemokratiet er en retning inden for arbejderbevægelsen, der har en ligestilling af arbejde og kapital som mål, dvs. en klassealliance mellem arbejderklasse og kapitalistklasse. En sådan alliance skulle

synes umulig, men kan faktisk lade sig gøre (det viser historien) i de imperialistiske metropoler. Socialdemokratierne har derfor en stærk stilling i disse lande; i resten af verden har de ikke fod til jorden. Lenin var den første, der beskrev dette fænomen, og han skabte i den forbindelse begrebet »arbejderaristokrati«. Fænomenet er senere blevet langt mere udbredt; jeg henviser til mine 9 »Taser til diskussion« i *Skub* marts 1996.

På denne baggrund er det svært at se noget revolutionært potentiale i Socialdemokratiet, eller hvori en »socialdemokratisk revolution« skulle bestå. Det er da også betegnende, at når Anker skal finde eksempler på den slags revolutioner, nævner han den cubanske revolution og de senere revolutioner eller revolutionsforsøg i Chile, Portugal, Venezuela og Bolivia. Han går da også på et tidspunkt over til at bruge det mere betegnende udtryk »sociale og demokratiske revolutioner«, og han påpeger selv, hvordan socialdemokratiske partier og regeringer har været blandt de første til at bekæmpe disse revolutioner. Det er selvfølgelig ikke, fordi Socialdemokratierne ikke véd, hvad de selv vil, men fordi »sociale og demokratiske revolutioner« ikke passer ind i ligestillingskonceptet.

At tale om »socialdemokratiske revolutioner« og om bevægelser på et »revolutionært socialdemokratisk grundlag« er kun egnet til at skabe forvirring.

Når disse ting er sagt, må det så også gentages, at hovedindholdet af Ankers artikel er i fuld overensstemmelse med Danmarks Kommunistiske Partis linje og vurderinger. Det gælder både de russiske bolsjevikkers rolle i den demokratiske revolution, DKP's egne erfaringer fra demokratiske massebevægelser og forventningerne til kommende »sociale og demokratiske revolutioner«.

Henrik Stamer Hedin

Marxismens nye udfordringer

Af Lars Ulrik Thomsen

Lenins udvalgte værker i 16 bind udkom i en forbedret udgave i løbet af 1980'erne på forlaget Tiden. De rummer en rigdom af viden, erfaringer fra den russiske og internationale arbejderbevægelse, og dermed inspiration til nutidens kampe. I »Marxismens historiske skæbne« fra 1913 gav han et rids af udviklingen, siden Marx og Engels skrev *Det kommunistiske Manifest* i 1848.

Lenin inddelte tiden fra 1848-1913 i 3 perioder. Tiden 1848-1871 karakteriserer han som »de borgerlige reformers« periode. Her dannedes grundlaget for kapitalismens vækst og dermed også arbejderbevægelsens.

Anden periode er tiden 1872-1904, som han kalder for den »fredelige« forberedelses periode. Den danner optakten til den 3. og sidste periode, de store omvæltningers periode. Alene i perioden 1904-13 var der fire store revolutioner: den russiske, den tyrkiske, den persiske og den kinesiske.

Hvordan vil et nutidigt blik på marxismens historiske udvikling se ud? Der tegner sig tre store *hovedperioder*, én fra 1917-1945, den anden fra 1945-1989 og den tredje fra 1989-2008. Disse tre perioder kan igen inddeles i en række *underperioder* af varierende længde hvor *revolution afløses af reaktion*.

Det gælder fascismens vækst i 1920'erne, som imødegås af arbejderbevægelsen enhedspolitik. Den kolde krig der begyndte i 1947, blev brudt af arbejderbevægelsens og socialismens fremgang i 1960'erne. Nu fulgte den amerikanske reaktion i form af *Reaganismen* i begyndelsen af 1980'erne, som også bredte sig til Europa. Den blev besvaret med et opsving for fredsbevægelsen, der som bekendt endte med den langvarige kontrarevolution i 1989.

Kapitalismen ændrer form

Den første *hovedperiode* er præget af socialismens sejr:

Truslen om udslættelse af alt liv var en latent fare i store dele af det 20. århundrede og stillede arbejderbevægelsen over for helt nye opgaver.

arbejder og bondestaten i Sovjetunionen, der betød en enorm opmuntring for arbejderbevægelsen internationalt. Men den er også præget af de enorme spændinger mellem de imperialistiske magter, som førte til den økonomiske krise i 1930'erne og udbruddet af den 2. verdenskrig.

Generelt var det, som prægede den første del af det 20. århundrede, et opsving i klassekamp. Det var takket være den fremsynede *folke- og enhedsfrontpolitik*, der blev vedtaget på den VII. Verdenskongres i Komintern, at det lykkedes arbejderbevægelsen at slå fascismen.

Den 2. hovedperiode betød en betydelig vækst i socialismens indflydelse, der efter 2. verdenskrig omfattede 1/3 af jordens befolkning. Det betød også et alment opsving, i de *demokratiske og nationale bevægelser* i de tidligere kolonier, og mange nye nationer så dagens lys.

De fik stemme og indflydelse med dannelsen af FN i 1949, der også må betragtes som et af oktoberrevolutionens resultater. Med væksten i den kommunistiske bevægelse skete der en udbredelse af marxismen til hele verden. Det betød en helt ny måde at tænke på, og især Lenins bidrag til marxismen har præget de kommunistiske partiers udvikling på en konstruktiv måde. Problemet opstår, hvis man vil gøre hans eller andre af klassikernes arbejder til evige sandheder. Det vil være den største fejl man kunne begå mod marxismen.

I 1980'erne blev det klart, at der måtte ske en fornyelse af marxismen. Det var en naturlig følge af den *teknisk-videnskabelige revolution*, som slog igennem i store dele af den kapitalistiske verden.

DKP var et af de første partier til at indlede denne fornyelsesproces, en udvikling som blev sat i stå på partiets 29. kongres. De diskussioner, som blev ført i de forskellige kommunistiske partier, blev udnyttet af reaktionen. Det skabte forvirring og splittelse til ubodelig skade for arbejderbevægelsen og førte til en vækst i opportuniste og revisionisme i partierne. Kantianismen og andre borgerlige opfattelser fortrængte marxismen.

Afslutning på reaktionsperioden?

Denne udvikling førte til den 3. hovedperiode, som har været frem til i dag. Tilbageslagene for socialismen betyder imidlertid ikke, at man nu kan afskrive marxismen som en forældet ideologi. Den ægte klasseholdning er at tage ved lære af begivenhederne og uddrage positive og negative erfaringer. Dvs. gennem *dialektikkens metode* at forstå de processer, som har præget arbejderbevægelsens nyere historie.

Som det fremgår af denne fremstilling, er det ikke første gang at det lykkedes reaktionen at rulle fremskridtets ideer tilbage. Men at give op over for vanskelighederne tyder ikke på en konsekvent og alvorlig indstilling til marxismen.

Den rigtige holdning viste Lenin og bolsjevikkerne i tiden efter den 1. russiske revolution og den hårde reaktionsperiode de oplevede dengang.

Lars Ulrik Thomsen
Klassestandpunktet
- en bibliografi

**Bibliografien er en skildring
 af diskussionen i DKP
 om behovet for nytænkning af marxismen.**

**Den er på 48 sider
 og koster 75,- eks. forsendelse**

**Den kan bestilles på
 larsulrik_1@hotmail.com**

Den historieske erfaring viser, hvordan hele det 20. århundrede har været præget af skiftende *revolutions- og reaktionsperioder*. Sådan er den lovmæssige udvikling i historien, hvor begivenhederne ikke følger en jævn opadstigende linje, men foregår springvis, afhængigt af styrkeforholdet mellem klasserne. Denne udvikling vil fortsætte indtil arbejderklassen og folket gør sig til herrer over produktionsmidlerne.

Med udbruddet af *den økonomiske verdenskrise*, har vi igen mulighed for at genvinde initiativet, men der er ingen automatik. En af forudsætningerne er, at arbejderbevægelsen forkaster *den socialdemokratiske samarbejdslinje*. Gør vi det, kan vi afslutte en ca. 20 år lang reaktionsperiode og erstatte den med et nyt opsving for de sociale og demokratiske bevægelser. Vi må gå til opgaven med den samme indstilling, som marxismens klassikere gjorde: Ved hver uventet og ny drejning i begivenhederne analyserede de alle de mangesidede og komplekse *økonomiske, politiske og teoretiske forhold*.

Vi råder over en meget stor kapital af erfaringer og viden i vores bevægelse som til stadighed uddybes. Vi skal vise at vi evner den historiske opgave som venter - *marxismens og den proletariske bevægelses triumf!*

*) V.I.Lenin, Udvalgte Værker bd. 1, Forlaget Tiden 1981.

Ved Kim Jong IIs død

Som det er fremgået af dagspressen, døde det Demokratiske Koreas leder Kim Jong Il den 17. december. Ved en mindehøjtidelighed i København overbragte Henning Jakobsen på Danmarks Kommunistiske Partis vegne nedenstående hilsen.

Af Henning Jakobsen

Kære kammerater

Det var et stort chok - og med stor sorg, at vi har modtaget meddelelsen om Kim Jong Il's alt for tidlige død.

Vi anerkender til fulde det store arbejde for freden, for genforening af Korea ved egne kræfter og for opbygning af en stærk socialistisk nation - dét arbejde, som Kim Jong Il igennem 14 år stod i spidsen for. Kim Jong Il blev valgt som generalsekretær ovenpå en 3-årig sørgeperiode efter præsident Kim Il Sung's død. Kim Il Sung, der jo som bekendt havde markeret sig blandt verdens antiimperialister gennem hans ledende rolle i modstandskampen mod den brutale japanske besættelse, som leder af opbygningen af et socialistisk Korea i nord efter 2. Verdenskrig og Koreas befrielse, i kampen mod USA-imperialismen under Korea-krigen og i den efterfølgende genopbygning af Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Efter den europæiske kontrarevolution, de efterfølgende naturkatastrofer og Kim Il Sung's død var det Kim Jong Il, som ledte DDF Korea, da republikken kæmpede sig ud af de

allermest magre år i 90'erne. Det var Kim Jong Il, som i 2000 og 2007 på DDF Koreas vegne underskrev de to Nord-Syderklæringer. Erklæringer, som fortsat bringer håb om en fremtid med fred og samarbejde på Korea-halvøen. En fremtid uden imperialistisk militær tilstedeværelse. Og en dag en fremtid med et genforenet Korea.

I DKP støtter vi til fulde det koreanske folks ret til selv at vælge sin fremtid – uden imperialistisk indblanding. Vi støtter kampen for fred og genforening – og for at opbygge en stærk og blomstrende socialistisk nation. Vi har tillid til, at det koreanske folk vil fortsætte denne kamp til gavn for Korea og til inspiration for os alle. På vegne af Danmarks Kommunistiske Partis Forretningsudvalg skal jeg derfor kondolere det koreanske folk, Koreas Arbejderparti og Den Demokratiske Folkerepublik Koreas leder, kammerat Kim Jong Un, med det ubærlige tab.

Længe leve Den Demokratiske Folkerepublik Korea!

Længe leve den internationale solidaritet!

Længe leve socialismen!

Ny hjemmeside for Ungkommunisterne

Ungkommunisterne, kommunistpartiernes fælles ungdomsforbund, har oprettet en hjemmeside, som nu er tilgængelig på adressen www.ungkommunisterne.dk.

Her kan man blandt andet læse organisationens vedtægter og det politiske program, som blev vedtaget på vores første landsmøde, der blev afholdt i maj 2011. Yderligere indeholder siden en kalender over Ungkommunisternes landsaktiviteter samt referater fra disse. Inden længe vil vores aktuelle kampagne »Hello Hippie« også være at finde på sitet.

Siden vil løbende blive opdateret med diverse artikler, og i løbet af foråret vil der blive oprettet et elektronisk nyhedsbrev.

I nyhedsbrevet vil man bl.a. løbende få besked om nye udgivelser på hjemmesiden. Man kan allerede nu tilmelde sig vores mailliste online og herved automatisk få nyhedsbrevet tilsendt.

Man kan på siden desuden stille spørgsmål om organisationen samt melde sig ind i Ungkommunisterne som henholdsvis aktivt medlem eller støttemedlem (der er ingen aldersbegrænsning på sidstnævnte).

Vi håber at du vil kigge ind på www.ungkommunisterne.dk og måske gøre brug af nogle af sidens muligheder.

Vandglasset som et billede på dialektikken

I indlægget »Hvad bliver tilbage af dialektikken?« (Skub nr. 4-2011) omtaler Kjeld Stenum Lenins polemik med Bukharin og Trotskij i fagforeningsspørgsmålet.

Lenin roser Bukharin for hans evne til at opsøge de teoretiske rødder i ethvert spørgsmål. Bukharin bruger vandglasset som et billede i debatten, og Lenin griber hans eksempel som en anledning til at belyse dialektikken. Jeg bringer det her i sin helhed:

»Et glas er ubestrideligt både en glascylinder og et drikkeredskab. Men et glas har ikke blot disse to egenskaber, kvaliteter eller sider, men en uendelig mængde af andre egenskaber, kvaliteter, sider, relationer og »formidlinger« til hele den øvrige del af verden. Et glas er en tung genstand, som kan være et kasteinstrument. Et glas kan tjene som brevpreser eller som bur for en fanget sommerfugl, et glas kan have værdi som en genstand med en kunstnerisk graving eller tegning, helt uafhængigt af om det er egnet til at drikke af, om det er lavet af glas, om formen er cylindrisk eller ikke helt cylindrisk osv., osv.

Videre. Hvis jeg nu har brug for et glas som drikkeredskab, så er det fuldstændig uvæsentligt for mig at vide, om det er helt cylindrisk i formen, og om det virkelig er lavet af glas; derimod er det vigtigt, at bunden ikke er revnet, og at man ikke skærer sig på læberne, når man bruger dette glas osv. Hvis jeg ikke skal bruge et glas til at drikke af, men til et formål, hvor en hvilken som helst glascylinder passer, så vil jeg også kunne bruge et revnet glas, med en revnet bund eller endog helt uden bund osv.

Den formelle logik, som man indskrænker sig til i skolen (og i de laveste skoleklasser med visse korrektioner skal

indskrænke sig til), tager de formelle bestemmelser, definitioner og lader sig lede af, hvad der er det mest almindelige, eller hvad der hyppigst falder i øjnene, og lader sig nøje med dette. Hvis man tager to eller flere helt forskellige definitioner og forbinder disse helt tilfældigt (både en glascylinder og et drikkeredskab), så får vi en eklektisk definition, der henviser til forskellige sider ved genstanden og intet mere.

Den dialektiske logik kræver at vi går videre. Skal man virkelig kende en genstand, må man fatte og studere alle dens sider, alle dens forbindelser og »formidlinger«. Vi vil aldrig fuldstændig opnå dette, men kravet om alsidighed vil værne os mod fejl og mod stivnen. Dette for det første. For det andet kræver den dialektiske logik, at man tager genstanden i dens udvikling, dens »selvbevægelse« (som Hegel af og til siger), forandring. Hvad angår glasset er dette ikke straks forståeligt, men heller ikke et glas forbliver uforandret, og især ændres glassets formål, dets brug, dets *forbindelse* med omverdenen. For det tredje skal hele den menneskelige praksis indgå i en fuldstændig »bestemmelse« af genstanden, både som sandhedskriterium og som det, der i praksis bestemmer genstandens forbindelse til det, mennesket har brug for. For det fjerde lærer den dialektiske logik os, at »der ikke findes abstrakt sandhed, sandheden er altid konkret«, sådan som afdøde Plekhanov plejede at sige med Hegel.«

Citatet er hentet fra Udvalgte værker af V. I. Lenin, udgivet på forlaget Tiden 1984, bd. 14 s. 114.

Lars Ulrik Thomsen

En læsende arbejders spørgsmål

Af Bertold Brecht

Hvem byggede Theben med de syv porte?
I bøgerne står der nogle kongers navne.
Har kongerne da slæbt klippeblokkene derhen?
Og Babylon, der blev lagt øde så tit,
hvem genopbyggede den hver gang?
I hvilke huse
i det guldskindende Lima boede de,
der byggede byen?
Og den aften, da den kinesiske mur var færdig,
hvor gik murerne så hen? Det store Rom
er fuld af triumfbuer. Hvem
triumferede Cæsarerne over?
Boede folk i det højt besungne Byzants udelukkende i paladser?
Selv i det sagnagtige Atlantis
brølede dog de druknende den nat,
da havet opslugte byen, på deres slaver.
Den unge Aleksander erobrede Indien.
Han alene?
Cæsar slog gallerne.
Havde han i det mindste ikke en kok med sig?
Filip af Spanien græd, da hans flåde
var gået ned. Var der ellers ingen, der græd?
Frederik den Anden sejrede i syvårskrigen. Hvem sejrede foruden ham?
Hver side en sejr.
Hvem lavede maden til sejrsgildet?
Hvert tiår sin store mand.
Hvem betalte omkostningerne?
Så mange beretninger.
Så mange spørgsmål.

På dansk ved georgjedde.

Kilde: Dialog, 1956:5 s. 11.

Oprindeligt publiceret i Barnekorstoget, 1939 og i Svendborger Gedichte 1940